

General Moltke har faaet af den Instruks, det ærede Medlem havde medgivet Kaptajn Lütken, var af den Art, at Generalen erklærede sig i højeste Grad tilfreds med de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Ringkøbings betroede Mand fremsatte overfor ham med Hensyn til, hvordan alle ansvarlige danske Politikere stod, da der nu var grøvet Sikkerhed for, at Danmark, hvad Forholdet til Tyskland angaar, var paa det Sted, hvor Tyskland ønsker, at Danmark skal være. „Nu er den Sag klaret, og saa gaar vi fra den almindelige politiske Side af Sagen over til den rent militær-politiske Side. Saa taler vi sammen om, hvordan vi nu i det hele taget skal arrangere os, hvor Danmark kan hjælpe sig selv, og hvor Danmark ikke kan gøre det selv, men trænger til Tysklands Hjælp.“ Og Tyskland tilbød alt, hvad Danmark kunde ønske i saa Henseende.“

Nu er Stillingen klar, og jeg synes, det er interessant at se, at da man er kommet over dette, og Moltke mener, at nu er Sagen i Orden, saa bliver han aldeles ikke retledet hverken af Lütken eller af det ærede Medlem fra Ringkøbing, der havde sendt Lütken derved. Der er ikke en eneste, der meddeler General Moltke, at hans Opfattelse beror paa en Fejltagelse, og at det aldrig har været Meningen. Tværtimod, man forhandler videre og lader, som det virkelig er Meningen. Og efter at Moltke har faaet den Mening og er saa forfærdelig godt tilfreds med det hele, saa giver han sig til at rose Danmark. Nu synes han, at Danmark er, hvor det skal være, og nu kan han sige nogle kønne Ord til Danmark. Han tilføjer, at den sunde Maade, hvorpaa Samfundsforholdene i Danmark har udviklet sig, vækker den største Beundring og Sympati i ledende Kredse i Tyskland, saa at Tyskland her kunde tage Danmark til Mønster. Ja, selvfølgelig, hvorfor skulde den tyske General, der nu har naaet det, han ønskede at naa, ikke lade nogle rosende Ord falde af til det lille Land, der viste sig rede til netop at indtage den Stilling, som den tyske Generalstabschef mente burde paahvile det?

Men der er en Rosin i Pølseenden, og den fremhæver i meget høj Grad hele den Karakter, som disse Forhandlinger

mellem Kaptajn Lütken og General Moltke havde. Det er den Slutning, som findes, naar det i Blaabogen hedder: Endvidere var Generalen enig med Kaptajn Lütken i, at den største Forsigtighed burde udvises for ikke at gøre England mistænksomt overfor Danmark. Jeg mener, at naar vi lægger Mærke til denne Udtalelse, saa vil vi se, at den Udtalelse, som de to Herrer er enige om, i høj Grad karakteriserer de Samtaler, de havde haft, og det, de nu var blevet enige om. Der er ingen Fejltagelse mulig. Den Stilling, som Moltke efter Lütkens Udtalelser og med Instruksens som Baggrund anviser Danmark, er Stillingen som Tysklands Forpost mod Nord, og Moltke mente sig berettiget til at tildele Danmark denne Stilling. Og det bør understreges, at hverken Kaptajn Lütken eller det ærede Medlem fra Ringkøbing protesterede, da Moltke saa klart og tydeligt havde sagt sin Mening om det.

Det er nu ikke saa vanskeligt at forstaa, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke ønskede, at disse Forhandlinger skulde blive alt for bekendte eller alt for hurtigt bekendte. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har været paa det rene med, at han var inde paa en farlig Vej her. Havde det ærede Medlem været paa det rene med, at det, han gjorde her, var noget, som det danske Folk ønskede, han skulde gøre, og at han her var gaaet et Ærinde, som det danske Folk ønskede skulde forrettes, havde han vel neppe været saa omhyggelig for at holde sine Stier skjult i den Grad, som han gjorde. Ingen af Ministerkollegerne fik Besked om det. Ja, Udenrigsministeren har vidst noget — men hvor meget han har vidst, er ikke godt at sige. Man faar Indtrykket af, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har „handlet ganske paa egne Hæfter“ uden at have taget noget som helst Hensyn til sin Udenrigsminister. Vi ser, at den Samtale mellem General Moltke og Kaptajn Lütken, under hvis Begyndelse Kaptajn Lütken fremlagde sin Instruks, fandt Sted den 2. Juli i Berlin. Ganske interessant er det at lægge Mærke til, at 5 Dage efter, den 7. Juli, skriver Raben-Levetzau til den danske Gesandt i Berlin, at Kaptajn Lütken vilde i Løbet af de nærmeste Dage komme til Berlin for at faa